

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-358/20-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Maje Novosel, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Osijeka, Osijek, F. Kuhača 9, kojeg zastupa opunomoćenik u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 15. travnja 2021.

p r e s u d i o j e

- I Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/19-11/410, urbroj: 376-05-3-20-18 od 1. rujna 2020.
- II Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora.
- III Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi Gradu Osijeku, Osijek, F. Kuhača 9 naknadi troškove spora u iznosu 3.125,00 kn u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.
- IV Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

1. Rješenjem tuženika, pod točkom 1. utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Osijeka prema evidenciji Općinskog suda u Osijeku, na kojima ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta broj 46/19, a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI te je Elaborat u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio tog rješenja. Točkom 2. utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Osijeka navedenim u potvrdi Osječko-baranjske županije, Grada Osijeka, Upravnog odjela za komunalno gospodarstvo, promet i mjesnu samoupravu, klasa: 053-01/20-01/2, urbroj: 2158/01-05-05/01-20-134 od 3. lipnja 2020., koja je sastavni dio rješenja, a na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu. Točkom 3. utvrđeno je da količinu i vrstu EKI čine trase kabelaške

kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih kodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedenih u Elaboratu, točkom 4. utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz tog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI, sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Osijek ili podredno Područnog ureda za katastar Osijek, uz primjenu iznosa naknade i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. podstavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17.), točkom 5. utvrđeno je da Grad Osijek ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz tog rješenja od 25. lipnja 2020., odnosno da na uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke 1., ukoliko je ista nastupila nakon 25. lipnja 2020.; točkom 6. obvezuje se tužitelj da u roku od 8 dana od primitka tog rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz tog rješenja i isti dostavi Gradu Osijeku i tuženiku; točkom 7. tužitelj je obavezan da u roku od 10 dana od dana primitka tog rješenja Gradu Osijeku plati naknadu za pravo puta za prvu godinu, a svaka sljedeća naknada plaća se u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena i točkom 8. obvezuje se Grad Osijek omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz tog rješenja.

2. Protiv ovog rješenja tužitelj je pokrenuo upravni spor tužbom koju podnosi iz svih zakonom propisanih razloga. Poziva se na odredbu članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta i na praksu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske izraženu u presudama broj: Pž-7593/17 i Pž-7640/18, a također i na stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u Revd-436/20, koje na posredan način potvrđuje ispravnost i zakonitost navedenih stajališta Visokog trgovačkog suda. Protivi se praksi tuženika i ovog Suda prema kojoj izjava o otkazu predstavlja valjan dokaz o nepostojanju pravnog odnosa i smatra da ovo stajalište nema obrazloženje i kao takvo ne udovoljava načelu pravičnog odlučivanja te je suprotno načelima upravnog i parničnog postupka po kojima odluka treba biti obrazložena. Ističe da tuženik uopće nije iznio zbog čega nije uzeo u obzir izjavu tužitelja kojom se osporavaju otkazi ugovora i ističe da takva izjava nije dovoljan dokaz da bi otkaz bio osnovan i zakonit. Smatra da je pravno pitanje je li predmetnim otkazom prestao ugovor o pravu služnosti pitanje od kojeg ovisi može li tuženik donijeti rješenje kojim utvrđuje naknadu za pravo puta ili za to nema osnove. Poziva se na Zakon o vlasništvu i Zakon o obveznim odnosima te obrazlaže pravnu prirodu služnosti i ugovora kojim se zasniva služnost te ističe da je uredno plaćao naknadu na ime osnivanja i izvršavanja služnosti, da je posjed stekao na istinit način te da sklopljeni ugovori nisu utvrđeni kao ništetni niti pobojni. Smatra da je tuženik pogrešno utvrdio činjenično stanje, a time pogrešno primijenio materijalno pravo i obvezao tužitelja na plaćanje naknade po Zakonu o elektroničkim komunikacijama. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev, utvrdi da je otkaz svih ugovora o osnivanju prava služnosti neosnovan i bez pravnog učinka te da su ugovori na snazi, da poništi rješenje tuženika i obveže zainteresiranu osobu da tužitelju podmiri troškove upravnog spora. Tužitelj također predlaže da Sud odgodi izvršenje točke 7. izreke rješenja tuženika jer bi izvršenjem te odluke tužitelju bila nanesena šteta za koju bi morao izdvojiti znatno viša sredstva od onih koja je dužan plaćati po ugovorima o služnosti za koje smatra da su na snazi.

3. Tuženik je dostavio odgovor na tužbu kojim obrazlaže stajalište da je pravilno i sukladno praksi ovog Suda donio osporeno rješenje. Smatra da presude Visokog

trgovačkog suda nisu relevantne u ovoj upravnoj stvari, dok rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske na koje se tužitelj poziva ukazuje da se radi o posebnim okolnostima svakog konkretnog slučaja. Također se protivi odgodi izvršenja osporenog rješenja jer smatra da tužitelj ovaj prijedlog temelji na hipotetskoj tvrdnji koja nije dokazana u smislu odredbe članka 26. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima.

4. Odgovor na tužbu dostavila je i zainteresirana osoba koja detaljno obrazlaže činjenično stanje i mjerodavne propise u predmetnoj upravnoj stvari. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev i potražuje naknadu troškova sastava odgovora na tužbu u iznosu od 3.125,00 kn.

5. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odgovori na tužbu dostavljeni su tužitelju.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Osporeno rješenje tuženik je donio na temelju odredbe članka 12. stavka 1. točke 11. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.) te je tim rješenjem kao nadležno javnopravno tijelo utvrdio tužitelja infrastrukturnim operatorom, odredio datum od kojeg teče obveza plaćanja naknade za pravo puta, dospijeće daljnjih obveza i sve ostale elemente na temelju kojih će se naknada izračunati sukladno prilogima koji su sastavni dio osporenog rješenja i odredbama Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta na koje tuženik upućuje svojim rješenjem.

8. Tužitelj se poziva na odredbu članka 8. stavka 4. navedenog Pravilnika, prema kojoj odredbi obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine. U tužbi navodi da je nevaljan otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti, zbog čega smatra da postoji druga osnova za plaćanje naknade za korištenje nekretnina u vlasništvu zainteresirane osobe, zbog čega smatra da nije bilo osnove za donošenje osporenog rješenja, odnosno utvrđivanja naknade za pravo puta u upravnom postupku.

9. Prema zaključku sjednice svih sudaca ovog Suda od 17. rujna 2019. u primjeni odredbe članaka 27. i 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u elaboratu za pravo puta koji je sastavni dio rješenja. Također, prema stajalištu ovog Suda izraženom u nizu ranijih presuda, izjava o otkazu ugovora kojim je tužitelj imao regulirano pravo služnosti na nekretninama na kojim postoji njegova EKI, dovoljan je dokaz o nepostojanju drugog prava temeljem kojeg infrastrukturni operator, odnosno tužitelj, plaća naknadu za korištenje nekretnine. Kako se u konkretnom slučaju ne radi o postupku u smislu odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta, niti je tuženik osporeno rješenje donio na temelju navedene odredbe, pitanje valjanosti otkaza ugovora o služnosti nema značenje prethodnog pitanja u smislu odredbe članka 55. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.), a time niti na određivanje naknade za pravo puta.

10. Iz navedenog razloga presude trgovačkih sudova na koje se tužitelj u tužbi poziva nisu od utjecaja na donošenje drugačije odluke u ovoj upravnoj stvari. S obzirom na navedeno ni ostali tužbeni navodi ne dovode u sumnju zakonitost rješenja tuženika.

11. Vezano za prijedlog tužitelja za određivanje odgovnog učinka tužbe, valja navesti da se radi o institutu uređenom odredbom članka 26. Zakona o upravnim sporovima, primjenom kojeg sud može odlučiti da tužba može, uz ispunjenje propisanih pretpostavki, do pravomoćnog okončanja upravnog spora, odgoditi izvršenje rješenja donesenog u upravnom postupku koji je prethodio upravnom sporu. Kako je u predmetnom sporu donesena pravomoćna odluka o tužbenom zahtjevu, to je bespredmetno odlučivati i o tužiteljevom prijedlogu za određivanje odgovnog učinka tužbe.

12. Budući da tužitelj nije uspio u ovom upravnom sporu valjalo je odbiti njegov zahtjev za naknadu troškova spora, a tužitelju naložiti da zainteresiranoj osobi podmiri trošak spora koji se odnosi na sastav odgovora na tužbu u zatraženom iznosu prema Tbr. 23. točka 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) jer je pokretanjem upravnog spora tužitelj zainteresiranoj osobi prouzročio troškove koje je dužan nadoknaditi.

13. Iz navedenih razloga, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, Sud je odlučio kao pod točkom I izreke, dok se odluka pod točkama II i III temelji na odredbi članka 79. stavka 4. istog Zakona. Odluka o objavi presude zasnovana je na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu 15. travnja 2021.

Predsjednica vijeća
Ana Berlangi Fellner, v.r.

Za točnost otpavka – ovlaštena službenik

